

РЕШЕНИЕ

№ 6059

гр. София, 29.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 22.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Румяна Лилова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **9113** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба с вх. № 22534 от 19.10.2011 година по описа на Административен съд София – град, подадена от Д. Н. Б. срещу Заповед № /10.10.2011 година (екземпляр от същата е приложен на л. 23 от делото с поправен на ръка № 702/10.10.2011 г.), издадена от началник на сектор „ДП” при Трето РУП-СДВР. С оспорената заповед последният, на осн. чл. 224, ал. 1, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР) е наложил на Б., като държавен служител - разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления” (РКП), сектор „Досъдебно производство (ДП), категория „Г”, инспектор III степен, дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца, считано от датата на връчването на заповедта.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед като издадена в нарушение на изискванията за форма, предвидени в закона, при съществено нарушение на административно-производствените правила и в противоречие с приложимите материалноправни разпоредби. Оспорващият твърди, че дисциплинарнонаказващият орган не е изложил мотиви – правни и фактически основания за издаването на спорния акт. Вмененото му нарушение не е индивидуализирано чрез посочване на релевантните правни разпоредби и не е конкретизирано какво точно нарушение е извършил. Не е посочено кои служебни

задължения не са изпълнени и въз основа на кой акт е следвало такива да бъдат изпълнени от Б., не е конкретизирано времето на извършване на твърдяното нарушение, нито обстоятелствата, при които то е извършено. Наказаният поддържа и несъответствие на наложеното дисциплинарно наказание по тежест, на нарушението. Поради допуснатите съществени нарушения на административнопроизводствените правила Б. сочи, че е нарушено правото му на защита, тъй като не разбира какво точно нарушение му се вменява. Релевира нарушения на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР, чл. 229, ал. 1 ЗМВР и чл. 229, ал. 2 ЗМВР. Във връзка с последното поддържа, че при определяне на вида и размера на наложеното му наказание, органът не се е мотивирал съобразно тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които то е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата, като не са взети предвид и смекчаващите обстоятелства. С допълнителна молба по делото от 28.11.2011 г. Б. уточнява, че на 07.09.2011 г. е установил липсата на ДП № 2643/2010 г., водено срещу С. Й. С. за престъпление по чл. 354а от Наказателния кодекс (НК). За това незабавно уведомил наблюдаващия прокурор. По-късно през същия месец делото било намерено от него, ведно с всички материали и веществени доказателства. Оспорващият продължил работата си по делото, като на 22.11.2011 г. е съгласувал обвинение с наблюдаващия прокурор. Твърди, че всички процесуално-следствени действия са извършени в законоустановения срок. Поради всичко гореизложено, Б. моли отмяната на оспорената заповед. Претендира направените в производството разноски.

В съдебното заседание оспорващият не се явява. Представява се от редовно упълномощената адв. Д., която от негово име поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена.

Ответникът – началникът на сектор „ДП” при Трето РУП-СДВР, редовно призован, не се явява. Представява се от редовно упълномощения юриконсулт Г., която от негово име оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена като неоснователна.

Софийската градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител за участие в производството.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 233 ЗМВР, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК и от надлежна страна – адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Предвид това следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Административен съд София - град (АССГ), Първо отделение, 21-ви състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.10.2011 г. началникът на сектор ДП при Трето РУП-СДВР, в качеството си на орган по чл. 228, т. 4 ЗМВР (л. 42) издава оспорената заповед (л. 6). С нея налага на Б. дисциплинарно наказание “порицание” за срок от шест месеца, считано от датата на връчване на заповедта. Към тази дата (10.10.2011 г.) Д. Н. Б. заема длъжността инспектор III степен „разследващ полицаи” в група РКП, сектор ДП при 03 РУП-СДВР, категория „Г” (виж служебна бележка на л. 98). В съответствие с чл. 227, ал. 2, изр. второ ППЗМВР издателят на оспорената заповед предупреждава лицето, че при извършване на друго дисциплинарно нарушение по чл. 227, ал. 1 ЗМВР в срока на наложеното наказание, ще бъде санкциониран с по-тежко дисциплинарно наказание. Спорното наказание е наложено заради това, че Б. „не може да обясни къде се намира

ДП ЗМ № 2643/2010 г., заявява, че може да го е загубил, поради което са налице предпоставки за виновно нарушение и неспазване на служебните задължения от страна на рп Б., във връзка с ДП по заявителски материал (ЗМ) № 2643/2010 г. по описа на ОЗ РУП-СДВР, пр. пр. № 55705/2010 г. по описа на СРП”. Заповедта, както се посочи, е издадена на основание чл. 224, ал. 2, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 ЗМВР, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 ППЗМВР. Връчена е на оспорващия на 10.10.2011 г., когато той е направил отбелязване върху нея, че „1. ДП е налице в едно с обектите към него; 2. ДП е в законов срок на разследване.”

По делото няма спор, че на 10.10.2011 г. е издадена само една заповед за налагане на дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца на Б., която се явява оспорената по делото заповед (виж направените изявления, обективирани в протокола от съдебното заседание на 22.12.2011 г. във връзка с нанесена корекция на номера на оспорената заповед на л. 23 от делото).

На 05.10.2010 г. с постановление на СРП, е образувано ДП по ЗМ № 2643/2010 г. срещу С. Й. С. за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, алт. 1 НК (л. 39, 67). Последното, с резолюция от 15.10.2010 г. на главен разследващ полицай Ат. П., е възложено на разследващ полицай Д. Б. (л. 39). На 18.11.2010 г., в качеството си на разследващ полицай, Б. назначава физикохимична експертиза с постановление, приложено на л. 84 от делото. На същата дата ДП по ЗМ № 2643/2010 г. по описа на ОЗ РУП-СДВР постъпва в НИКК-МВР. Заведено е там с вх. № 2010-12615 (л.83). На 06.12.2010 г. тази преписка, ведно с още две по описа на ОЗ РУП-СДВР, са отказани и върнати по служебната поща, в един пакет, с придружително писмо изх. № 18309/06.12.2010 г. (л. 83, 86 и 87). От датата на възлагане на разследването на Б. – 15.10.2010 г. до 09.11.2011 г. в деловодството на ОЗ РУП-СДВР не са отразени данни за движение на досъдебното производство, вкл. до други институции и ведомства (л. 40 и 41). Няма данни и относно постъпването му обратно там, след изпращането му от НИКК на 06.12.2010 г. по служебната поща. След последната дата няма данни също така, въобще Б. да е получавал повторно ДП № 2643/10 г. (л. 49). В съдебното заседание на 22.12.2011 г. процесуалният представител на ответника уточнява, че по въпроса кога е връчено ДП на Б., след връщането му от НИКК, не може да представи данни и да направи изявление, въпреки дадените в тази насока указания от съда с определение, държано в съдебното заседание на 08.12.2011 г. (т. 7 от определението)

На 07.09.2011 г. по повод изискана информация от наблюдаващия производството прокурор (л. 63), Б. докладва на началника на ОЗ РУП-СДВР, че след изпращането на ДП № 2643/10 г. от НИКК в ОЗ РУП-СДВР, същото не може да бъде намерено и е необходимо започването на процедура по възстановяването му (л. 64). Началникът на сектор ДП разпоредил на „ВНД началник на група” РКП да извърши проверка относно ДП 2643/2010 г. След такава, последният изготвя Докладна записка рег. № 32670/19.09.2011 г. до възложилия проверката (л. 56,57). В последната сочи, че след връщането от НИКК-МВР на няколко ДП, между които и въпросното, то отново е „предадено на водещия разследването”, т.е. на Б.. Преценено е, че са налице предпоставки за допуснато нарушение относно неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни документи (л. 57). Предвид горното и на основание чл. 231, ал. 2 ППЗМВР, зам. началник ОЗ РУП-СДВР издава Заповед рег. № 674/19.09.2011 г. за извършване на проверка срещу Д. Б. по получени данни за извършено нарушение на служебната дисциплина и определя състав на комисията, която да извърши проверката в срок до 21.10.2011 г. (л. 52). В резултат на последната,

комисията изготвя Справка № 33772 от 20.09.2011 г. (л. 53-55), видно от която предлага да бъде наложено на Б. дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца за допуснатото „неизпълнение на служебни задължения”, изразяващо се в невъзможността да открие и предостави ДП ЗМ № 2643/2010 г. по описа на 03 РУП-СДВР. Оспорващият е запознат със справката на 29.09.2011 г. Във връзка с изнесеното в цитираните справка и докладна, в съдебното заседание на 22.12.2011 г. процесуалният представител на ответника уточнява, че съществува „практика”, след изготвянето на постановление за експертиза от НИКК-МВР, водещият разследването да предостави доказателствата заедно с постановлението в деловодството на районното управление за изпращането им по служебен път. Посочените материали могат да се занесат в НИКК и лично от него. Този начин на действие е „така приет, но никой не разяснява на водещите разследването как трябва да процедираат” (виж протокола от съдебното заседание на 22.12.2011 г.).

На 19.09.2011 г. на Б. е връчена покана № 32718 за даване на писмени обяснения, отправена му от „ВНД началник на група” РКП в сектор ДП при 03 РУП-СДВР, на основание чл. 229, ал. 1 ЗМВР. Обясненията са поискани във връзка с извършено от Б. нарушение на служебната дисциплина в периода 15.10.2010 г. – 17.09.2011 г., изразяващо се в неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни документи, а именно материалите по ДП по ЗМ № 23643/2010 г., които липсват (л. 58). Б. депозира своите писмени обяснения рег. № 32786/19.09.2011 г. до поискалия ги негов „началник на група” РКП в сектор ДП при 03 РУП-СДВР. По същество в тях излага, че на 07.09.2011 г. е установил, че делото, ведно с материалите липсва и не може да посочи къде се намира (л. 59). Въпреки твърдяното в писмената му молба, постъпила в АССГ на 28.11.2011 г. (л. 92) и уточненията, направени от процесуалния му представител в съдебното заседание по делото на 08.12.2011 г., към посочената дата – 19.09.2011 г. ДП не е било намерено.

На 26.09.2011 г. е проведено изслушване на Б. от „ВНД началник група” РКП относно извършено от него нарушение на служебната дисциплина, обективизирано в Протокол рег. № 33248 (л. 61, 62), на основание чл. 229, ал. 1 ППЗМВР. Видно от последния, изслушването е проведено по повод извършено нарушение в периода 26.03.2009 г. – 02.03.2011 г. във връзка с изгубването на материалите по ДП № 2643/2010 г. по описа на 03 РУП-СДВР. От този протокол не може да се установи какво е изложил при изслушването и каква процесуална позиция е заел оспорващият Б., въпреки, че видно от изявлението на процесуалния представител на ответника, представеният протокол относно изслушването е в цялост (виж л. 1, гръб, ред 2 от протокола от съдебното заседание на 22.12.2011 г.).

Не се спори между страните, че Б. не е давал други писмени обяснения, освен посочените такива от 19.09.2011 г. и не е бил изслушван от друг началник, освен от „ВНД началник на група” РКП на 26.09.2011 г.

Въпреки дадените в съдебното заседание на 08.12.2011 г. изрични указания на ответника за представяне на доказателства във връзка с изложените в Справка № 33772 от 20.09.2011 г. обстоятелства, такива не бяха представени от него.

При така установеното от фактическа страна Административен съд София – град, Първо отделение, 21-ви състав, направи следните правни изводи:

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 АПК) на основанията посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че тя е издадена от компетентен орган (чл. 228, т. 4 ЗМВР, във вр. с л. 42) – „началник на

сектор” ДП при 03-то РУ на СДВР и в рамките на неговите правомощия. При издаването и обаче, административният орган е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила, на предвидената от закона форма и на приложимия материален закон, поради което тя, като незаконосъобразна, следва да бъде отменена.

Видно от събраните и обсъдени по-горе доказателства е, че органът-издател на оспорената заповед като дисциплинарнонаказващ орган, не е изслушал или изискал и приел писмени обяснения от Б.. Посоченото съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила съгласно чл. 229, ал. 1 ЗМВР. Посочената разпоредба изисква именно дисциплинарнонаказващият орган (а не друг), преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Изключение от този принцип се допуска само когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения. В настоящия случай дисциплинарнонаказващ орган, предвид нормата на чл. 228, т. 4 ЗМВР, е „началникът на сектор” ДП П.. Изслушването на Б. и органът, на когото той е предоставил писмените си обяснения е станало от ВНД „началник на група” РКП Д., чиято компетентност да налага дисциплинарни наказания е ограничена до наказания по чл. 226, ал. 1, т. 1 и 2 – мъмрене и писмено предупреждение. В случая не е налице и хипотезата на чл. 238 ППЗМВР, тъй като липсват доказателства за писмено уведомяване на „началник на сектор” от страна на „началник на група” и такива за „приемане” от страна на „началникът на сектор” ДП на писмените обяснения, дадени от Б. пред ВНД „началник на група” РКП. За „приемане на обясненията” от „началник на сектор” ДП не може да се възприеме и направеното в оспорената заповед отбелязване „От снетите обяснения разследващ полицаи Б. не може да обясни къде точно се намира въпросното ДП, като заявява, че е възможно да го е изгубил”. Цитираният откъс от процесната заповед не установява обратното. Напротив, установява, че наложилният наказанието „началник на сектор” не е приел писмените обяснения на Б. (л. 9), дадени до Д., тъй като цитатът не е от тях, а е от лист втори, ред 3 и 4 от Справка № 33772 от 20.09.2011 г. (л. 25-27). Предвид така изложеното, процесната заповед се явява незаконосъобразна само на това основание и следва да бъде отменена, без да е необходимо съдът да разглежда спора по същество (чл. 229, ал. 1 ЗМВР, във вр. с чл. 251, ал. 1 ППЗМВР). Налице е отменително основание по чл. 146, т. 3 АПК. В този смисъл е и постоянната практика на Върховния административен съд. В тази връзка следва също така да се отбележи, че от мотивите на обжалваната заповед е видно, че фактическите основания за налагане на дисциплинарно наказание на Б. са били установени от справка рег. № 33772/20.09.2011 г. От това следва, че на основание чл. 229, ал. 1 ЗМВР, Б. е следвало да даде писмени обяснения по констатациите в нея, респективно да бъде изслушан във връзка с тях от наложилния наказанието орган след изготвянето и. Това не е направено. Не на последно място следва да се отчете и това, че видно от поканата за даване на писмени обяснения, отправена от „началник на група” Д. на 19.09.2011 г. (л. 30), писмени обяснения от Б. за поискани за извършено от него нарушение на служебната дисциплина в периода 15.10.2010 г. – 17.09.2011 г., изразяващо се в допускане на нарушение-неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни документи (без да са конкретизирани), материалите (не цялото дело) по ДП № 2643/2010 г. по описа на 03 РУП-СДВР, които липсват. За разлика от това, видно от Протокол за изслушване на служител, извършил нарушение на служебната дисциплина от 26.09.2011 г. (л. 32),

осъществено пред „началник на група” Д., Б. е изслушан за това, че като разследващ полицаи е извършил нарушение в периода от 26.03.2009 г. до 02.03.2011 г. по повод досъдебно производство ЗМ № 2643/2010 г. по описа на РУП-СДВР, а именно, че е изгубил материалите по горесцитираното ДП. От горното могат да се направят следните изводи: 1. С първата покана са поискани писмени обяснения за нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в допускане на нарушение-неизпълнение на разпоредбите за съхраняване, опазване и използване на служебни документи, поради което материалите по ДП № 2643/2010 г. липсват, прекратено на 17.09.2011 г., тъй като поканата е отправена на 19.09.2011 г.; 2. На 26.09.2011 г. (тоест, седем дни по-късно) е проведено изслушване на Б. за извършено от него нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в изгубване на материалите по ДП № 2643/2010 г., прекратено на 02.03.2011 г. и 3. Касае се за искане на обяснения и изслушване не по повод липсващо цяло дело, а само на материалите (без да са конкретизирани) по такова и то в различни периоди от време.

Въпреки така констатираната незаконосъобразност, съдът намира, че следва да се занимае и с повдигнатия пред него въпрос по същество. Оспорената заповед се явява незаконосъобразна и поради допуснатото нарушение на формата и на материалния закон при издаването ѝ. Член 246, ал. 1 ППЗМВР изисква дисциплинарното наказание да се наложи с писмена заповед, в която задължително се посочват: 1. извършителят; 2. мястото, 3. времето и 4. обстоятелствата, при които е извършено нарушението; 5. разпоредбите, които са нарушени, 6. доказателствата, въз основа на които то е установено; 7. правното основание и 8. наказанието, което се налага; 9. срокът на наказанието; 10. пред кой орган и 11. в какъв срок може да се обжалва заповедта. В случая задължителните реквизити по т. 2, 3, 4 и 5 от изброяването, направено по-горе, които описват и характеризират извършеното от Б., липсват в заповедта.

Установи се по делото, че за периода от 07.12.2010 г. до 07.09.2011 г. в 3-то РУП не се е знаело къде е ДП по ЗМ № 2643/2010 г., водено срещу С. Й. С. за престъпление по чл. 354а, ал. 5, вр. ал. 3, пр. 2, т. 1, алт. 1 НК. Този факт обаче не може да се вмени във вина на Б., тъй като в нарушение на чл. 3, ал. 2, т. 4, 9 и 13 от Инструкция № Из-2843/29.11.2010 г. на министъра на вътрешните работи за организация на работата в МВР по заявителски материали за престъпления от общ характер (л. 101-109), в деловодството на структурата липсва редовно и пълно воден Регистър, образец 1. Особено важно е, че липсва въобще отметка за собственото и фамилно име на служителя, на когото е възложена работата, датата на получаване от него и подписа му. Отразеното в обжалваната заповед и в цитираната по-горе справка, че „... разследващ полицаи Б. ... заявява, че е възможно да го е изгубил...” не се основава на негови обяснения, дадени в хода на дисциплинарното производство. В процесната заповед не е отбелязано, а и в хода на производството ответникът не доказва за какъв период от време е липсвало ДП, както и това, че по същото време то е било възложено за работа именно на Б. след връщането му от НИКК. Това не позволява да бъде определен момента (или периода) на извършване на нарушението от страна на последния, както и формата на вината му.

Липсват също така данни кои норми на ЗМВР, ППЗМВР, вътрешноведомствени актове и/или установена практика е нарушил Б.. В самата заповед дори не се

твърди извършването на конкретно нарушение, а според изнесеното там „Налице са *предпоставки* за виновно нарушение и неспазване на служебните задължения от страна на рп Б.". Освен изписаното, което не сочи извършено довършено нарушение, а евентуално опит или приготвяне за такова, не са посочени конкретните задължения, които Б. не е изпълнил и от какъв акт произтичат те – т.е. правните норми, нарушени от него с действието или бездействието му.

Следователно, при издаването на оспорената заповед дисциплинарнонаказващият орган е допуснал нарушение на правилата за спазване на законоустановената форма на заповедта за дисциплинарно наказание. Както се посочи, тя не съдържа разпоредбите, които са нарушени от дисциплинарнонаказаното лице. Задължително е административният орган да посочи *конкретно нарушеното правило за поведение* от съответния нормативен акт, подзаконен такъв, от Етичния кодекс за поведение на служителите в МВР, от съответна инструкция или заповед. Неспазването на това види до нарушение на специалната разпоредба на чл. 246, ал. 1 ЗМВР, а така също на общото правило, установено в чл. 59, ал. 2, т. 4, предл. второ АПК. Допуснатата нередност във формата поставя пред невъзможност дисциплинарнонаказаното лице да организира защитата си и пречатства възможността съдът да упражни съдебен контрол доколко дисциплинарнонаказващият орган е подвел правилно и законосъобразно фактите от действителността към конкретната правна норма.

Освен това, съдът намира за основателни доводите на оспорващия за *липса на точно описание на извършеното нарушение*. От кратките мотиви на оспорения акт не става ясно в какво именно се изразява поведението на Б., довело дисциплинарнонаказващия орган до извод за наличие на предпоставки за виновно нарушение и неспазване на служебни задължения от страна на служителя. Това, от своя страна, също пречатства правото на оспорващия да се защити срещу дисциплинарното обвинение и проверката от страна на съда досежно материалната законосъобразност на административния акт.

Съгласно чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне вида и размера на дисциплинарните наказания се вземат *предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено*, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Твърде пестеливото описание на вмененото на Б. нарушение, не позволява на съда да прецени доколко законосъобразно дисциплинарнонаказващият орган е индивидуализирал наказанието, така че последното да е адекватно на претендираното нарушение и цялостното поведение на служителя по време на службата. Видно е от оспорения акт, че дисциплинарнонаказващият орган не е извършил преценка на обстоятелствата по чл. 229, ал. 2 ЗМВР при определяне на вида и размера на наказанието.

По всички изложени съображения АССГ, Първо отделение, 21-състав намира, че жалбата е основателна, а оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По делото е направено искане от оспорващия за присъждане на направените разноски. Предвид изхода на спора, то се явява основателно и следва да бъде уважено. Видно от представените доказателства (л. 4 и л. 5), искането е

доказано до размер на 410,00 лева (10,00 лева за внесена държавна такса за образуване на производството по делото и 400,00 лева адвокатско възнаграждение, видно от договор за правна защита и съдействие № 0090339 от 10.10.2011 г.). Ето защо, съдът намира, че тази сума следва да бъде възстановена на оспорващия от бюджета на СДВР (чл. 14, ал. 2 ЗМВР) Водим от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 143, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 14, ал. 2 ЗМВР, Административен съд София - град, Първо отделение, 21-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба, подадена от Д. Н. Б., с ЕГН , Заповед № /10.10.2011 година (с поправен на ръка № 702/10.10.2011 г.), издадена от началник на сектор „Досъдебно производство” при Трето Районно управление на Полицията-Столична дирекция на вътрешните работи, с която на осн. чл. 224, ал. 1, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 Закона за Министерството на вътрешните работи, във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи, му е наложено, като разследващ полицай в група „Разследване на криминални престъпления”, сектор „Досъдебно производство”, категория „Г”, инспектор III степен, дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца, считано от датата на връчването на заповедта.

ОСЪЖДА началник на сектор Досъдебно производство при Трето Районно управление на Полицията- Столична дирекция на вътрешните работи да възстанови на Д. Н. Б., с ЕГН от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 410,00 (четиристотин и десет) лева – направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в четиринадесетдневен срок, считано от съобщението и получаване на препис от него от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: